

Arrest

nr. 165 663 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Konj Alizai, Upper Kurram, Kurram Agency, FATA, Pakistan. U zou een sjiit zijn. Uw regio zou al jaren geplaagd worden door gevechten tussen soennieten waaronder de Taliban en sjiieten. Uw eigen sjiitische stamleden zouden jongemannen zoals u gedwongen gerekruteerd hebben voor de strijd. In augustus 2013 zou u hierbij gewond geraakt zijn. Daar u uw eigen stamleden en de soennieten en de Taliban vreest zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Over land zou u naar België gereisd zijn, waar u op 29 mei 2015 een asielaanvraag indienden. Bij uw asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op 08 augustus 1997,

waardoor u minderjarig zou zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw domiciliëring, uw geboorteakte, kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, medische attesten van uw vader, medische attesten van u, een brief van "Anjuman-e-Hussainia", een schoolcertificaat.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw opgegeven identiteit en daaraan verbonden uw leeftijd. Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 19 mei 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22.5 jaar , met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoeft aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hoewel u deze beslissing reeds in juni 2015 ontving, deed u nooit enige moeite om uw bewering minderjarig te zijn te staven. Pas tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 08/12/2015 legde u documenten voor die volgens u uw leeftijd bewijzen. Dit gebrek aan initiatief wijst er reeds op dat u inderdaad ouder bent dan u zich probeert voor te doen.

Zo legde u vooreerst een geboorteakte voor. De authenticiteit van dit document mag echter om verschillende redenen betwijfeld worden. Zo werd dit document pas zeer recent opgesteld, nl op 03 november 2015, wat de indruk wekt dat dit voornamelijk voor uw asielaanvraag werd aangemaakt. Verder werd dit document in het Engels opgesteld en dit in een regio waar de scholingsgraad niet zo heel hoog is, waardoor de kennis van de geschreven lokale talen al beperkt is, laat staan de kennis van het Engels. Ook blijkt uit het document dat uw geboortedatum werd bepaald op basis van uw "medical certificate". Om welk medisch certificaat het hier zou kunnen gaan, daar heeft het CGVS geen weet van temeer daar u het niet neerlegde. Uw geboorteakte vormt dan ook geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit. Ten tweede verwijst u naar uw domiciliëring als bewijs van uw identiteit.

Dit document werd reeds in 2012 opgesteld. Naar eigen zeggen was u op dat ogenblik slechts 14 of 15 jaar oud. Echter uit toegevoegde informatie blijkt dat deze attesten vaak rond de leeftijd van 18 worden uitgevaardigd, en daar ze voornamelijk dienen om recht te hebben op enkele gereserveerde plekken in het hoger onderwijs (iets dat overigens ook blijkt uit de inhoud van uw document). U zou dus in 2012 veel te jong geweest zijn om dit attest te verkrijgen, temeer u nog niet in aanmerking kwam voor hogere studies. Indien men echter rekening houdt met uw leeftijd zoals ze blijkt uit uw medische test, zou u 2 tot 3 jaar ouder dienen te zijn dan uw opgegeven leeftijd. In dit geval zou het wel kunnen kloppen dat u in 2012 zo'n attest verkreeg daar u toen bijna 18 was. Uw domiciliëring lijkt dan ook eerder een bevestiging te vormen van het resultaat van de medische bepaling van uw leeftijd. Uw verklaring dat u dit document zo jong heeft aangevraagd is onwaarschijnlijk. U beweerde dat u dit nodig had om voorbij de politiecontroles te geraken, daar het bewees dat u niet van de Taliban was. Echter kan men zich hierbij de vraag stellen dat indien dit nodig zou zijn, waarom u dan al niet veel eerder zo'n bewijs nodig had en ten tweede ziet het CGVS niet in hoe een domiciliëring een bewijs kan vormen dat u niet tot de Taliban zou behoren; een stelling die u overigens niet wist te verduidelijken.

Ten derde legde u een schoolattest van de Uswa Public School voor. Hieruit dient te blijken dat u in 2006 stopte met naar school te gaan. Dit schoolattest verwijst weer naar uw beweerde geboortedatum van 08/08/1997, waar geen geloof aan kan worden gehecht. Er bestaan immers aanwijzingen dat u eigenlijk naar een andere school ging, waardoor de authenticiteit van dit schoolattest ondermijnt wordt. U had in het verleden immers minstens twee Facebookaccounts waarop staat dat u naar de Oxford Public School ging. Uw verklaring dat iemand anders deze Facebookpagina's voor u opstelde is ongeloofwaardig.

Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent. Een reden hiervoor zou kunnen zijn dat u uw identiteitskaart die uitgevaardigd wordt wanneer u 18 bent achter wil houden daar hier een andere verblijfsplaats op staat dan Kurram Agency. Deze vaststellingen wijzen er allen op dat u Kurram Agency al een tijdje verlaten heeft.

Ook andere elementen wijzen er op dat u niet recent afkomstig bent uit Kurram Agency. Zo is uw geografische kennis van de regio opvallend gering, voor iemand die daar heel zijn leven woonde. Zo verklaarde u vooreerst foutief dat Kurram Agency uit twee delen zou bestaan; dit dienen er drie te zijn, nl. Upper, Lower en Central Kurram. U kon enkel zeggen dat Orakzai Agency aan uw agency grenst, de andere aangrenzende agencies kent u dan weer niet. U gevraagd naar de aangrenzende Afghaanse provincies noemde enkel Khost en Shirina, waarbij u niet eens wist of Shirina een provincie is in Afghanistan. U verklaarde via de weg naar Parachinar gereisd te zijn, nadat u besloten had om Pakistan te verlaten. U gevraagd naar de namen van de dorpen waar langs u reisde kon er geen enkel bij naam noemen. U gevraagd naar de naam van deze bekende weg, diende het antwoord eerst schuldig te blijven, later verwees u algemeen naar de Kurram weg. Het gaat hier om de Thal road of de Hangu road. U gevraagd doorheen welke plekken deze weg liep, kon plots wel verschillende dorpen bij naam noemen, dit ondanks uw eerdere bewering dat u deze weg zelf bereisde en u geen plekken onderweg bij naam kende (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit wijst op vanbuiten geleerde kennis, die u enkel bij specifieke vragen en niet bij uw persoonlijke beleving kunt oproepen.

Voorts was er veel onduidelijkheid over het exacte ogenblik dat u naar eigen zeggen Pakistan verlaten zou hebben. Wanneer u deze vraag gesteld wordt, verklaart u Pakistan verlaten te hebben in de tweede maand van 2015 (gehoorverslag CGVS p. 5). Even later wanneer blijkt dat u hier nog een verblijf van twee maanden in Karachi dient tussen te passen, verklaart u uw dorp in de tweede maand van 2015 verlaten te hebben en Pakistan zou u in de vierde maand 2015 verlaten hebben. Hierop werd u gewezen op uw verklaringen zoals ze door de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend, waaruit blijkt dat u Pakistan al in de eerste maand van 2015 verlaten zou hebben DVZ- verklaring punt 31). U verklaarde over Iran gereisd te zijn, maar u kon niet zeggen waar u de Pakistaanse-Iraanse grens overstak, noch kon u enige plek waar u tijdens uw reis doorheen Iran langskwam bij naam noemen, buiten Teheran waar u een week verbleven zou hebben. U gevraagd naar de plek in Teheran waar u die week doorbracht, diende het antwoord weer schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze vage en ronduit ongeloofwaardige aanvang van uw reisroute wijst er op dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft. Dat u hier geen duidelijkheid over wil scheppen, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook uw bewering gedwongen gerekruteerd te zijn door andere sjiieten is ongeloofwaardig en wijst er op dat u Kurram Agency al langer verlaten heeft. Vooreerst waren uw verklaringen hierover vaag. U beweerde dat een man in uw dorp jongemannen gedwongen rekruteerde. U gevraagd voor welke organisatie hij werkte, somde er verschillende op, waarna u aangaf dat deze man voor al deze organisaties rekruteerde (gehoorverslag CGVS p. 7-8). U echter gevraagd voor welke groep hij u dan rekruteerde gaf dan weer aan dat u voor geen enkele groep gerekruteerd werd. Het is weinig aannemelijk dat deze man niet enkel voor verschillende groepen leden rekruteerde, maar daarnaast ook nog eens mensen rekruteerden die niet tot deze groepen behoorden. Ten tweede dient er gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiieten en sjiitische organisaties. Dat u beweert dat dit met u gebeurde wijst er dan ook op dat u niet recent in de regio verbleef. Overigens legde u een brief voor van uw sjiitische gemeenschap. U verklaarde dat uit de inhoud van deze brief dient te blijken dat u gedwongen gerekruteerd werd door uw eigen gemeenschap en dat u nu uw eigen stamleden dient te vrezen, maar dit blijkt nergens uit de inhoud van deze brief. Dat u blijkbaar niet eens de moeite nam, deze brief te lezen, wijst op een verregaande disinteresse en ondermijnt verder het geloof in de authenticiteit van uw documenten. U kon overigens niet eens zeggen wie deze brief geschreven zou hebben.

Ook werd u gevraagd naar de meest recente aanslagen in uw ruime regio en dit toen u daar nog verbleef. Na deze vraag verwees u spontaan naar twee aanslagen in 2013. De vaststelling dat u ongevraagd details begon te verschaffen, wijst weer eens op het ingestudeerde aspect van veel van uw kennis. U gevraagd achter meer recente aanslagen, diende eerst het antwoord schuldig te blijven; u had geen weet over een aanslag in 2014 of 2015 (gehoorverslag CGVS p. 10). Hierna haalde u toch een bomaanslag in 2015 aan op een school, maar u kende de naam van deze school niet eens.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geloof gehecht worden aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency. U geeft het CGVS geen duidelijk beeld over uw verblijfplaatsen de laatste jaren, waardoor uw nood aan bescherming niet ingeschat kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent die veel hoger opgeleid is dan u wilt doen blijken. Zo verklaarde u dat hoewel u slechts vier jaar lager onderwijs genoten zou hebben, u hierna nog een verdere opleiding Engels gevolgd zou hebben, wat zou verklaren waarom u het Engels machtig bent. Echter na vier jaren lager onderwijs zou u uw eigen landstalen zoals het Pashtou en Urdu al nauwelijks machtig zijn, waardoor het ongeloofwaardig is dat u hierna een andere taal zou leren. Bovendien is het duidelijk dat u met computers en het internet kunt omgaan. Zo heeft u meerdere Facebookaccounts met hierop foto's, filmpjes enz. Ook volgt u blijkens de inhoud van uw Facebookaccounts het nieuws op en dit in meerdere talen. Het is dan ook duidelijk dat u uw ware opleidingsniveau, net als uw recente herkomst en uw werkelijke leeftijd achterwege probeert te houden voor de Belgische asielinstanties. Daar het CGVS geen weet heeft van uw verblijfssituatie de

laatste jaren in Pakistan, of zelfs in het buitenland, kunt u niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Pakistan, problemen zou kennen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd bemerkt mag de authenticiteit van meerdere van uw documenten ernstig betwijfeld worden. De identiteitskaarten van uw ouders voegen niets toe aan uw asioldossier. Daar er al getwijfeld mag worden over uw identiteit, staat de identiteit van uw ouders al helemaal niet vast. De medische attesten van uw vader kunnen in hetzelfde licht bekeken worden. U legde ook medische attesten van u zelf voor. U verklaarde tijdens de gevechten in 2013 gewond geraakt te zijn. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gedwongen gerekruteerd te zijn, noch aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency, is uw bewering in 2013 in die regio gewond geraakt te zijn ongeloofwaardig. Dit ondermijnt logischerwijze dan ook de authenticiteit van uw Pakistaanse medische document. Het Belgische medische attest werd enkel opgesteld op basis van uw verklaringen. Een dokter kan immers niet vaststellen wanneer, waar en onder welke omstandigheden u een verwonding opliep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker ter staving van zijn asielrelaas zijn verzoekschrift aan de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 januari 2016 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Hij volhardt te zijn geboren op 8 augustus 1997 en deelt mee dat hij het niet eens was met het resultaat van het medisch onderzoek en de beslissing van de Dienst Voogdij en in beroep ging bij de Raad van State (verzoekschrift in bijlage). Verzoeker geeft ook mee dat er nog geen uitspraak is van de Raad van State. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, meent verzoeker dat hij dus wel degelijk moeite heeft gedaan om de beslissing van de Dienst Voogdij te betwisten. Hij vervolgt dat hij de identiteitsdocumenten slechts later verkreeg en hij om die reden deze pas neerlegde tijdens zijn gehoor op het CGVS. Wat betreft de geboorteakte, stelt het CGVS volgens verzoeker onterecht dat de authenticiteit hiervan in twijfel wordt getrokken want nergens geeft het CGVS een gegronde reden waarom dit stuk niet authentiek zou zijn. Verzoeker licht toe dat het stuk van 3 november 2015 dateert en inderdaad aangevraagd is om te kunnen bewijzen dat zijn geboortedatum 08/08/1997 is. Hij begrijpt niet dat hem ten laste wordt gelegd dat hij nooit enig initiatief heeft genomen om zijn leeftijd met stukken te bewijzen. In overleg met zijn raadvrouw heeft verzoeker inderdaad moeite gedaan om stukken te verzamelen. Verzoeker had voordien nooit een geboorteakte nodig en heeft deze aangevraagd om uiterlijk ter zitting van het CGVS zijn leeftijd te kunnen aantonen. Dit impliceert niet dat de geboorteakte niet authentiek zou zijn. Verzoeker verwacht van het CGVS een niet vooringenomen onderzoek naar de status van de asielzoeker.

Daarnaast wijst verzoeker er op dat hij een attest van domiciliëring heeft voorgelegd om zijn leeftijd te staven en een attest van de school. Het CGVS stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker het attest van domiciliëring reeds ontving op 12 jarige leeftijd, doch toont niet aan dat dit onmogelijk zou zijn.

Verzoeker krijgt de indruk dat het CGVS het vooroordeel koestert dat hij de Belgische asielinstanties tracht te misleiden wat betreft zijn leeftijd. Vanuit deze vooringenomenheid worden volgens verzoeker bepaalde, doch niet gestaafde, afleidingen gemaakt die zijn relaas in een slecht daglicht stellen. Hij heeft de indruk dat er te weinig objectiviteit aan de dag is gelegd.

2.3. Verzoeker bevestigt voorts zijn afkomst uit Kurram Agency. Voor wat betreft de plaatsen waardoor de "Kurram weg" (Thal road of de Hangu road) loopt, deelt verzoeker mee dat hij de vraag aanvankelijk niet goed had begrepen, waardoor hij eerst het antwoord schuldig bleef op de vraag. Nadien kon hij wel degelijk een opsomming geven van de plaatsen waardoor deze weg liep.

Dat hij zich de naam van de school bij de bomaanslag van 2015 niet precies herinnerde, hoeft volgens verzoeker wederom niet te impliceren dat hij het land reeds had verlaten op dat ogenblik.

2.4. Verzoeker deelt mee dat hij Pakistan heeft verlaten rond april 2015; zijn dorp verliet hij in februari 2015. Hij geeft aan dat het nooit zijn bedoeling geweest is om de Belgische instanties te misleiden omtrent zijn reisweg. Hij legt uit niet alles opgetekend te hebben in een agenda, waardoor hij eenvoudigweg niet meer exact weet hoe lang hij waar heeft verbleven.

Verzoeker bevestigt dat hij gereisd is via Iran en bevestigt eveneens dat hij niet weet waar hij de grens is overgestoken met Iran. Hij heeft gereisd met een smokkelaar die de weg voor hem had uitgestippeld, zodat hij er zelf niet mee bezig moest zijn. Hij verbleef in Teheran, maar de namen van andere kleine dorpen herinnert hij zich niet meer, wat luidens hem niet abnormaal is. Hij reisde er maar eenmaal door en heeft deze informatie nooit opgeslagen, daar hij van oordeel was dat dit zonder belang was.

2.5. Verzoeker volhardt verder zijn eerdere verklaringen dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekruteringen in zijn regio en stelt dat het CGVS onvoldoende zijn vrees in geval van terugkeer heeft onderzocht.

2.6. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan, een gebied dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Hij deelt mee dat er ook geen intern vluchtalternatief is in Pakistan. Zoals het CGSV het zelf bevestigt, wordt Pakistan in het algemeen geteisterd door terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, geweld tussen politie en criminelen.

2.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.8. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.9. Verzoeker stelt gedwongen gerekruteerd te zijn door andere sjiiten en vreest tevens de soennieten en de taliban. Verzoekers verklaringen zijn echter dermate bedrieglijk en vaag, waardoor de Raad geen geloof hecht aan zijn beweerde recent verblijf in Kurram Agency en de aldaar opgelopen vervolgingsfeiten.

2.10. Vooreerst slaagt verzoeker er niet in zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd onomstotelijk aan te tonen.

2.10.1. Zo dient verwezen te worden naar de beslissing van de Dienst Voogdij van 19 mei 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd. Deze beslissing toont aan dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat verzoeker ouder is dan hij zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. Verzoeker trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

Het loutere gegeven dat verzoeker beroep heeft ingesteld bij de Raad van State vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling. Dit toont evenwel aan dat verzoeker niet akkoord gaat met het resultaat van de analyse, doch vermits er nog geen uitspraak is in deze zaak, slaagt hij er niet in om de bevindingen van de botscan, waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 19 mei 2015 de leeftijd had van 22.5 jaar, te weerleggen.

2.10.2. Verzoeker legt tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal evenwel een geboorteakte, zijn domiciliëring en een schoolattest neer als bewijs van zijn identiteit, doch deze vormen geen doorslaggevend bewijs van zijn identiteit.

2.10.3. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, wijst de Raad er op dat dit geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoekers identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

Bovendien wijst de commissaris-generaal er in zijn beslissing terecht op dat dit document pas zeer recent opgesteld, namelijk op 03 november 2015, wat de indruk wekt dat dit voornamelijk voor verzoekers asielaanvraag werd aangemaakt. Verder werd dit document in het Engels opgesteld wat duidelijk voor gebruik in het buitenland bedoeld is. Ook blijkt uit het document dat verzoekers geboortedatum werd bepaald op basis van zijn "medical certificate" dat niet nader wordt bepaald of neergelegd.

Gelet op voorgaande vaststellingen, acht de Raad verzoekers identiteit, op basis van loutere verklaringen en de neergelegde geboorteakte niet bewezen. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.10.4. Ook zijn domiciliëring aanvaardt de Raad niet als een bewijs van verzoekers identiteit. Zo werd dit document reeds in 2012 opgesteld toen verzoeker naar eigen zeggen 14 of 15 jaar oud was. Echter, uit informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat deze attesten worden uitgevaardigd rond de leeftijd van 18 jaar daar ze voornamelijk dienen om recht te hebben op enkele gereserveerde plekken in het hoger onderwijs. Dit laatste blijkt overigens ook uit de inhoud van dit document. Verzoeker was dus in 2012 veel te jong geweest om dit attest te verkrijgen toen hij nog niet in aanmerking kwam voor hogere studies. Echter in acht genomen verzoekers leeftijd zoals ze blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 19 mei 2015, zou verzoeker 18 jaar zijn in 2012 en dus wel in aanmerking kunnen zijn gekomen voor de uitreiking van dit attest. Verzoekers domiciliëring lijkt dan ook eerder een bevestiging te vormen van het resultaat van de medische bepaling van zijn leeftijd.

Verzoekers huidige verweer, met name dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat het onmogelijk zou zijn dat dergelijk attest op 12 jarige leeftijd wordt uitgevaardigd, is niet ernstig te noemen. De bewijslast berust immers in beginsel op verzoeker zelf en het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer doet overigens geen afbreuk aan verzoekers onwaarschijnlijke verklaringen tijdens zijn gehoor waarom hij dit document zo jong heeft aangevraagd. Zo beweerde verzoeker dat hij dit nodig had om voorbij de politiecontroles te geraken, daar het bewees dat hij niet van de Taliban was. De commissaris-generaal stelt zich hierbij terecht de vraag dat indien dit nodig zou zijn, waarom verzoeker dan al niet veel eerder zo'n bewijs nodig had. Bovendien kan niet worden ingezien hoe een domiciliëring een bewijs kan vormen dat verzoeker niet tot de Taliban zou behoren; een stelling die verzoeker overigens niet weet te verduidelijken.

2.10.5. Ook aan het schoolattest van de Uswa Public School voor, waarin verwezen wordt naar verzoekers beweerde geboortedatum van 08/08/1997, hecht de Raad geen bewijswaarde. Er bestaan immers aanwijzingen dat verzoeker eigenlijk naar een andere school ging, waardoor de authenticiteit van dit schoolattest ondermijnd wordt. Zoals blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier had verzoeker in het verleden immers minstens twee Facebookaccounts waarop staat dat hij naar de Oxford Public School ging. Zijn verklaring dat iemand anders deze Facebookpagina's voor hem opstelde komt voor als een eenvoudige poging de inhoudelijke gebreken van zijn documenten recht te zetten.

2.10.6. Voorgaande elementen wijzen er op dat verzoeker zich jonger voordoet dan hij werkelijk is. Immers verzoeker had zijn identiteitskaart, die uitgereikt aan 18 jaar, moeten voorleggen en zijn paspoort waaruit zijn werkelijke verblijfplaats kan blijken. De bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat verzoeker niet in Kurram Agency woonde, minstens al geruime tijd verlaten heeft om te studeren en doet aldus afbreuk aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

2.11. Ook andere elementen wijzen er op dat verzoeker zijn adolescentie niet in uit Kurram Agency heeft doorgebracht. Zo is verzoekers geografische kennis van de regio zeer beperkt.

Aangezien uit verzoeker bij DVZ en voor het Commissariaat-generaal verklaard heeft in 1997 geboren te zijn in Kurram Agency, Pakistan en heel zijn leven daar gewoond te hebben tot zijn vlucht in 2015 (verklaring DVZ 13 oktober 2015, 4; gehoor 8 december 2015, 2,5), kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij opgegroeid is in Kurram Agency, Pakistan en daar tot zijn vlucht is blijven wonen. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische aspecten van zijn regio, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker herinneringen heeft aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving en dit nauwgezet kan toelichten.

Zo is het frappant te moeten vaststellen dat verzoeker vooreerst foutief verklaarde dat Kurram Agency uit twee delen zou bestaan; dit dienen er drie te zijn, namelijk Upper, Lower en Central Kurram. Verzoeker kon enkel zeggen dat Orakzai Agency aan zijn agency grenst, de andere aangrenzende agencies kent hij dan weer niet. Verzoeker gevraagd naar de aangrenzende Afghaanse provincies, noemde hij enkel Khost en Shirina, waarbij hij niet eens wist of Shirina een provincie is in Afghanistan. Verzoeker verklaarde via de weg naar Parachinar gereisd te zijn, nadat hij besloten had om Pakistan te verlaten. Gevraagd naar de namen van de dorpen waar langs hij reisde, kon hij er geen enkel bij naam noemen. Gevraagd naar de naam van deze bekende weg, diende hij het antwoord eerst schuldig te blijven, later verwees hij algemeen naar de Kurram weg. Het gaat hier om de Thal road of de Hangu road. Gevraagd doorheen welke plekken deze weg liep, kon verzoeker plots wel verschillende dorpen bij naam noemen, dit ondanks zijn eerdere bewering dat hij deze weg zelf bereisde en hij geen plekken onderweg bij naam kende (gehoor 8 december 2015, 4). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker de vraag aanvankelijk niet goed had begrepen, is niet ernstig te noemen. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk duidelijk niet te weten langs welke weg of doorheen welke dorpen ze reisden van zijn dorp naar Peshawar (*ibid.*, 3). bestreden beslissing stelt dan ook correct dat de gedane vaststellingen wijzen op van buiten geleerde kennis, die hij enkel bij specifieke vragen en niet bij zijn persoonlijke beleving kan oproepen. Bovendien ook wanneer verzoeker nog in Kurram Agency woonde tijdens zijn schooltijd dan had hij de weg naar huis moeten kunnen toelichten. Voornoemde flagrante onwetendheden en fouten loochenen zijn (recente) herkomst uit Kurram Agency volledig.

2.12. Nog frappanter is de vaststelling dat verzoeker geen weet had over een aanslag in 2014 of 2015 (*ibid.*, 10). Hij haalde uiteindelijk dan toch een bomaanslag aan op een school in 2015, maar de naam van deze school kende hij niet, terwijl hij wel meer details kon verschaffen over twee aanslagen in 2013

dat duidelijk ingestudeerd is. Er kan zich dan ook de vraag gesteld worden waar verzoeker en zijn familie de laatste jaren verbleven heeft.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die hier een aannemelijk verklaring voor geven. Hij komt immers niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende motieven in een ander daglicht stellen.

2.13. Voorts was er veel onduidelijkheid over het exacte ogenblik dat verzoeker naar eigen zeggen Pakistan verlaten zou hebben. Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: *“Wanneer u deze vraag gesteld wordt, verklaart u Pakistan verlaten te hebben in de tweede maand van 2015 (gehoorverslag CGVS p. 5). Even later wanneer blijkt dat u hier nog een verblijf van twee maanden in Karachi dient tussen te passen, verklaart u uw dorp in de tweede maand van 2015 verlaten te hebben en Pakistan zou u in de vierde maand 2015 verlaten hebben. Hierop werd u gewezen op uw verklaringen zoals ze door de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend, waaruit blijkt dat u Pakistan al in de eerste maand van 2015 verlaten zou hebben DVZ- verklaring punt 31). U verklaarde over Iran gereisd te zijn, maar u kon niet zeggen waar u de Pakistaanse-Iraanse grens overstak, noch kon u enige plek waar u tijdens uw reis doorheen Iran langskwam bij naam noemen, buiten Teheran waar u een week verbleven zou hebben. U gevraagd naar de plek in Teheran waar u die week doorbracht, diende het antwoord weer schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 6).”* Deze vage en ronduit ongeloofwaardige aanvang van zijn reisroute wijst er op dat verzoeker Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft. Dat hij hier geen duidelijkheid over wil scheppen, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van zijn beweringen.

Ook in zijn verzoekschrift biedt verzoeker hieromtrent geen duidelijkheid. Hij komt immers niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Een louter herhalen van één versie van de feiten, dat reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van incoherenties, zonder concrete elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is immers niet dienstig om de motivering te weerleggen. Dat hij niet alles in een agenda heeft opgetekend waardoor hij eenvoudigweg niet meer exact weet hoe lang hij waar verbleven heeft en dat hij gereisd heeft met een smokkelaar die de weg voor hem had uitgestippeld, overtuigt de Raad geenszins. Immers, er kan verwacht worden dat verzoeker voldoende gegevens kan aanbrengen die het geheel van zijn reisweg kan aantonen.

2.14. Gelet op voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn recent verblijf in Kurram Agency niet aannemelijk heeft gemaakt. Gezien geen geloof kan gehecht worden aan zijn recent verblijf aldaar, kan bezwaarlijk nog enig geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich in Kurram Agency zouden hebben afgespeeld.

2.15. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker in Kurram Agency gedwongen gerekruteerd werd door andere sjiïeten, blijkt verder uit de objectieve informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiïeten en sjiïtische organisaties.

Ook bleken verzoekers verklaringen hierover erg vaag. Zo beweerde hij dat een man in zijn dorp jongemannen gedwongen rekruteerde. Gevraagd voor welke organisatie hij werkte, somde hij er verschillende op, waarna hij aangaf dat deze man voor al deze organisaties rekruteerde (*ibid.*, 7-8). Verzoeker echter gevraagd voor welke groep hij hem dan rekruteerde, gaf hij dan weer aan dat verzoeker voor geen enkele groep gerekruteerd werd. Het is weinig aannemelijk dat deze man niet enkel voor verschillende groepen leden rekruteerde, maar daarnaast ook nog eens mensen rekruteerden die niet tot deze groepen behoorden.

Aan de brief die verzoeker voorlegt van zijn sjiïtische gemeenschap waaruit moet blijken dat hij gedwongen gerekruteerd werd door zijn eigen gemeenschap en dat hij nu zijn eigen stamleden dient te vrezen, hecht de Raad geen bewijswaarde. Vooreerst blijkt verzoekers bewering nergens uit de inhoud van deze brief. Dat verzoeker blijkbaar niet eens de moeite nam deze brief te lezen, wijst op een verregaande disinteresse en ondermijnt verder het geloof in de authenticiteit van zijn documenten. Verzoeker wist overigens niet wie deze brief geschreven zou hebben.

2.16. Wat betreft de overige voorgelegde documenten, stelt de bestreden beslissing correct dat deze niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitskaarten van verzoekers ouders voegen niets toe aan zijn asiëldossier. Daar er al getwijfeld mag worden over zijn identiteit, staat de identiteit van zijn ouders al helemaal niet vast. Bovendien had

verzoeker zijn eigen identiteitskaart en paspoort moeten kunnen neerleggen. De medische attesten van verzoekers vader kunnen in hetzelfde licht bekeken worden.

Verzoeker legde ook medische attesten van hemzelf voor. Hij verklaarde tijdens de gevechten in 2013 gewond geraakt te zijn. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering gedwongen gerekruteerd te zijn, noch aan zijn bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency, is zijn bewering in 2013 in die regio gewond geraakt te zijn ongeloofwaardig. Dit ondermijnt logischerwijze dan ook de authenticiteit van zijn Pakistaanse medische document. Het Belgische medische attest werd enkel opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Een dokter kan immers niet vaststellen wanneer, waar en onder welke omstandigheden verzoeker een verwonding opliep.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19.1. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.19.2. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

2.19.3. De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, § 3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij oorspronkelijk afkomstig was uit noordwesten van Pakistan. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pck weliswaar verontrustend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.19.4. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Zo blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing het volgende: *"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent die veel hoger opgeleid is dan u wilt doen blijken. Zo verklaarde u dat hoewel u slechts vier jaar lager onderwijs genoten zou hebben, u hierna nog een verdere opleiding Engels gevolgd zou hebben, wat zou verklaren waarom u het Engels machtig bent. Echter na vier jaren lager onderwijs zou u uw eigen landstalen zoals het Pashtou en Urdu al nauwelijks machtig zijn, waardoor het ongeloofwaardig is dat u hierna een andere taal zou leren. Bovendien is het duidelijk dat u met computers en het internet kunt omgaan. Zo heeft u meerdere Facebookaccounts met hierop foto's, filmpjes enz. Ook volgt u blijkens de inhoud van uw Facebookaccounts het nieuws op en dit in meerdere talen. Het is dan ook duidelijk dat u uw ware opleidingsniveau, net als uw recente herkomst en uw*

werkelijke leeftijd achterwege probeert te houden voor de Belgische asielinstanties. Daar het CGVS geen weet heeft van uw verblijfssituatie de laatste jaren in Pakistan, of zelfs in het buitenland, kunt u niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Pakistan, problemen zou kennen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

2.19.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt de Raad vast dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK